

Lei sub semnul soarelui

Cârdei V. Mariana

S-a născut ea - o leoaică - chiar la polul frigului,
Mariana o numiră ca revista timpului.
A venit pe lume mică, cât o lingură din lemn,
nu ştia de-o să trăiască, aşteptau cu toţi un semn.

Apăru Costea zis Hogeia - bunic hâtru, sănătos,
ş-a luat-o să o crească ca pe un miel Merinos.
Zi şi noapte împreună cei doi oile păzeau,
laptele în unt, smântână, caş şi branză transformau.

Pe zi ce trecea leoaica se-ntrema, se rotunjea,
ajunsese să-i întreacă pe cei de-o vârstă cu ea.
Îi cânta seara din fluier, ea râdea sau se-ntrista
pentru „Ciobanaşul care îşi pierduse turma sa”.

Uneori, la potcovar, se adunau bătrânii,
timp în care povesteau cum trăiau românii.
Caii ei şi-i potcoveau, ea privea uimită
la cleştele ce-ndoaia potcoava-nroşită .

Şi-ntr-o bună zi, din curte pe sub poartă a ieşit
s-a dus să vadă copiii ce-n vecini i-a auzit.
De atunci la grădiniţă, zi de zi s-a tot jucat
cu băieţi şi cu fetiţe - ce timp minunat...

Şi leoaica-n Dobrogea a crescut sub soare,
alergând pe plajă şi plonjând în mare.
Într-o zi de soare plină s-a născut un băieţel,
este un leuţ pe cinste şi-l cheamă Mircel.

Zoo-parc e casa noastră, în ea cresc doi lei
o mămică şi un tată au grijă de ei.
Părinţii îi ocrotesc, îi cresc şi îi îngrijesc
ca şi ei în viitor să aibă copiii lor.

Se pare c-au reuşit, aşa este-n viaţă,
soarele răsare-n zori, dar dispăre-n ceaţă.
Leii sunt acum maturi însă uneori,
se mai hârjonesc sub soare, că e semnul lor.